

Ясинська Д.В.

Студенка 1-го курсу соціально-правового факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник

Павлов С.С.

к.ю.н., доцент НУ «ОЮА»

ТРАНСАТЛАНТИЧНА ТА ЄВРОПЕЙСЬКА ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ ЗДОБУТКИ І ПЕРСПЕКТИВИ

На протязі останніх років інтеграція стала однією з найбільш суттєвих тенденцій розвитку сучасного світу. Сьогодні жодну державу не можна виключити з процесу всезагального світового економічного розвитку. Інтеграційні прагнення та заходи держав повинні здійснюватися з метою досягнення гармонізації взаємозв'язку соціальних інтересів, підвищення конкурентоспроможності національної економіки і добробуту громадян. Інтеграція – процес розвитку економічних зв'язків і поділу праці національних господарств, які являються близькими за економічним рівнем. Економічна інтеграція розвивається в регіональному аспекті і виявляється в кількох формах. У розвинутих країнах – це міждержавна інтеграція на макрорівні, або інтеграція, підкріплювана приватними закордонними інвестиціями. Інтеграційний процес проходить кілька стадій: створення єдиного ринку уніфікацією юридичних та економіко-технічних умов торгівлі, утворення валютного та економічного союзів. У розвинутих країнах інтеграційні процеси дістали найбільший розвиток у Західній Європі, що призвело до створення Європейського Союзу.

Після здобуття незалежності Україна заявила про себе як суверенна держава, територія якої є неподільна, а сама вона не має ніяких територіальних претензій до жодної країни в світі. Основними засадами зовнішньої політики України є: забезпечення національних інтересів і безпеки України шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загально визнаними принципами і нормами міжнародного права; запобігання конфліктам у регіонах, що межують з Україною, та врегулювання наявних конфліктів. [Про засади внутрішньої і зовнішньої політики: Закон України від 01.07.2010 // Відомості Верховної Ради – Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, N 40, ст.527]

Україна стала членом Ради з безпеки та співробітництва в Європі, зокрема Світового банку, Міжнародного Валютного Фонду. Важливою подією 1994 р. стало підписання 14 січня тристоронньої угоди між Україною, США та Росією про виведення стратегічної ядерної зброї в Україні. Свідченням поваги міжнародної спільноти до України, високого авторитету її зовнішньо – політичного відомства стало обрання міністра закордонних справ України Г.Удовенка головою 52-ої сесії Генеральної асамблеї ООН.

Однак, згідно наукових досліджень історичних реалій минулого – ми бачимо, що Україна завжди знаходилась на стику двох цивілізацій: європейської і євразійської, що й стало предметом деякого політичного конфлікту. Наша країна, свого роду, є «яблуком роздору» між Європою та Росією. Сьогодні – це ласий шматок, який намагається загарбати як схід, так і захід. Безумовно, в світі глобалізації нам необхідно кудись рухатись і одні з наших любих політиків закликають нас інтегруватися до ЄС, мовляв, за цих обставин – рівень життя в нашій країні значно зросте, корупція знизиться, візовий режим спроститься, і, взагалі, все буде дивовижно. Інші ж, навпаки наполягають на тому, що нам слід об'єднатися з Росією і вступити до «Митного союзу», тоді нам не доведеться потерпати суттєвих змін у галузі нашого господарства, бо за типологією ці дві держави є досить схожими. Проте, якщо раніше інтегрування України було досить умовним і невизначеним, то тепер перед нами повстав чіткий вибір: бути у Європі і відвернутися від Росії, яка є досить великим інвестором нашої країни і від якої залежить ефективність нашої промисловості, а отже і рівень нашої економіки, або бути з Росією. Тоді, двері до Європейського співтовариства зачиняться назавжди і про Україну, яка буде членом великого союзу і компаньйоном високо розвинутих країн – нам залишиться лише мріяти. Проте і той, і інший вибір передбачає собою низку збитків безпосередньо для України. Чи готові ми до поглиблення демографічного спаду, ще більшого погіршення економічного стану і загалом, до відміни тієї системи що діє на відповідні європейські стандарти? Чи готові ми до монополізації ринка і абсолютної залежності від Росії? Чи готові ми до, нехай навіть часткової, проте втрати суверенітету?

Так, Україна давно визначилася у стратегічному напрямку, яким є Європейський. Однак, якщо наша країна прагне вивести двостороннє співробітництво на рівень інтеграційного, то Євросоюз не квапиться приймати Україну, адже тоді йому необхідно буде відшкодувати втрати деяких галузей виробництва, це є не досить вигідно. Не варто також забувати про українсько – російські відносини. Окрім того, що нас об'єднують спільні кордон і історія, в нас схожий тип економік та менталітет народу, а, отже, ми повинні розбудовувати двосторонні відносини із Росією і намагатися таким чином підняти наш рівень економіки.

Хотілося б додати, що в Україні не може бути інших інтересів, окрім українських. Серед державних пріоритетів первісними мають бути незалежність, суверенність Української держави; досягнення високого рівня економічного розвитку та чільного місця в міжнародному поділі праці; гармонійний розвиток відносин з державами – географічними сусідами; надання особливої уваги розвитку українсько – російських відносин, які визначено стратегічними.[1, с.708].

Тож, ми маємо намагатися будувати гармонійні відносини із країнами як східної, так і західної цивілізацій, при цьому залишатися незалежною суверенною державою, яка тримає нейтралітет і робить все за для гідного функціонування держави і добробуту свого народу.

Список використаних джерел

1. Чекаленко Л.Д. - Зовнішня політика України : підручник . – К.: Либідь, 2006. – 712 с.
2. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики: Закон України від 01.07.2010 // Відомості Верховної Ради – Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, N 40, ст.527

